

opusdei.org

Dopis od preláta (duben 2014)

Prelát nás vyzývá, abychom období před Svatým týdnem využili ke svaté zpovědi a byli tak příkladem pro druhé.

04.04.2014

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Jak se přibližujeme ke Svatému týdnu, snažme se oživit v sobě přání připravit se co nejlépe na tyto dny, ve kterých si připomínáme a znovu prožíváme hlavní události

vykoupení. Zdvojnásobme úsilí o osobní obrácení, které patří k postní době.

Ve svém poselství k postní době nás Svatý otec vybízí k zamyšlení nad tím, že **když Ježíš sestupuje do vod Jordánu a nechává se od Jana Křtitele pokřtít, nedělá to proto, že by potřeboval pokání a obrácení, ale proto, aby se zařadil mezi lidi, kteří potřebují odpuštění, mezi nás hříšníky, aby na sebe vzal tíhu našich hříchů. To je způsob, který si zvolil, aby nás utěšil, zachránil a osvobodil od naší ubohosti.**¹

Pán sestoupil na zem, aby vyléčil naši bídu, která má různé podoby. Kromě materiální chudoby, která postihuje tolik lidí, zdůrazňuje papež jiné závažnější formy bídy, které jsou důsledkem vzdálení se od Boha: *bída morální* a *bída duchovní*. Ta první se projevuje v tom, že mnoho mužů a žen – především mladých – trpí

vážnou závislostí, de facto otroctvím: na alkoholu, drogách, hrách, pornografii, které způsobují žalostnou úzkost v nich samotných i v jejich blízkých, kteří nevědí, co mají dělat, aby jim pomohli. **Tento druh bídy, která je příčinou hospodářského úpadku, se vždy spojuje s duchovní bídou, jež nás zasahuje, když se vzdalujeme od Boha a odmítáme jeho lásku. Pokud se domníváme, že nemáme zapotřebí Boha, který nám v Kristu podává svou ruku, a myslíme si, že si vystačíme sami, vydáváme se na cestu směřující ke krachu. Bůh je ten jediný, kdo skutečně zachraňuje a osvobozuje.**²

Nezapomínejme, že – rovněž naším osobním zápasem, naším životem – je (a vždycky bude) nutné těmto lidem ukazovat cestu k znovuzískání radosti a pokoje. A tato cesta vede skrze přistoupení ke svaté zpovědi. Snažme se zlepšit své osobní

dispozice, s kterými přistupujeme k tomuto prostředku spásy, který ustanovil Ježíš, a dělme se o to s druhými, jak těžit z Božího milosrdenství.

Toto je pravou protilátkou na duchovní bídu. Křesťan je povolán k tomu, aby do každého prostředí přinášel osvobozující zvěst, že existuje odpuštění spáchaného zla, že Bůh je větší než náš hřích, že nás vždy nezištně miluje a že jsme stvořeni pro společenství a pro věčný život. Pán nás zve, abychom byli radostnými hlasateli poselství o milosrdenství a naději! Je krásné zakoušet radost z šíření této radostné zvěsti, sdílet poklad nám svěřený, abychom potěšovali zničená srdce a dávali naději mnoha bratřím a sestrám ponořeným do temnoty. Jde o to, abychom následovali a napodobovali Ježíše, který, plný lásky, vyšel vstříc chudým a

hříšníkům jako pastýř za ztracenou ovčí. Ve spojení s ním můžeme odvážně otevírat nové cesty pro evangelizaci a pro povznesení člověka³

Svatý Pavel naléhal na křesťany, aby se oblékli v našeho Pána Ježíše Krista⁴, a je to právě *ve svátosti pokání, kdy se ty i já oblékáme v Ježíše Krista a v jeho zásluhy⁵*, napsal sv. Josemaría. Veden jeho příkladem a jeho slovy také don Álvaro trval na tom, jak je nezbytné pečlivě se připravit k přijetí této svátosti. Žil v přesvědčení, že lidé vyslyší pozvání Pána, který všechny volá ke svatosti, jestliže budou – s úsilím i s pokojem – usilovat, aby kráčeli po stezkách milosti, vedeni Bohem. „Proto – dodával – apoštolát svaté zpovědi získává zvláštní důležitost. Jenom když funguje stabilní přátelství s Pánem – přátelství založené na daru milosti posvěcující – jsou duše ve stavu vnímat pozvání, se kterým se

na nás obrací Ježíš: *kdo chce jít za mnou ... (Mt 16,24)*⁶.

Nyní, již blízko Svatého týdne, se můžeme zamyslet, jak jsme osobně využívali tento prostředek posvěcení, jak jej šíříme mezi známými, jak s ním nakládáme během roku. Blízká kanonizace Jana Pavla II. mi připomíná, jak často tento svatý papež mluvil o tom, že věřící prelatury Opus Dei dostali *charisma svaté zpovědi*, zvláštní Boží milost přibližovat mnoho duší k tomuto tribunálu milosrdenství a odpuštění, a tak znovu získávat křesťanskou radost. Nepovolme v tomto úkolu přicházet si pro Boží odpuštění, zůstat v jeho přátelství.

Zároveň s tím, jak se přibližovaly Velikonoce, rostla u dona Álvara příprava na to, aby vytěžil užitek z velikonočního tridua. Jednou nám říkal: „Musíme se snažit být *další postavou v ději*, svým nasazením i

svými city být nablízku každému kroku našeho Mistra při jeho utrpení. Srdcem i rozumem doprovázet našeho Pána a přesvatou Pannu při těchto strašných událostech, při kterých jsme nebyli nepřítomni, když se děly, protože Pán trpěl a zemřel za hříchy každého z nás. Prosme Nejsvětější Trojici o milost hlouběji vstoupit do té bolesti, kterou každý z nás Ježíši způsobil, abychom si tak osvojili schopnost dokonalé lítosti, která byla v životě našeho svatého zakladatele velmi silná a přivedla jej k hrdinskému stupni lásky.“⁷

Na dona Álvara pochopitelně silně působila liturgie Zeleného čtvrtku a plný naděje i radosti – rovněž lidské – uvažoval nad Kristovým darováním se církvi a každé duši, projevenému v ustanovením eucharistie a kněžství. Navštěvoval *oltáře* s úmyslem rozjímat a přijmout za svou Ježíšovu nejvyšší oběť. Líbilo se mu

přicházet do kostelů, kde jej umísťovali s velkou slavnostností, také proto, že se chtěl lépe připravit ke stálému přijetí Boha do své duše.

Velmi často říkal, jak se mu vracela na mysl čtení z různých liturgických modliteb těch dnů, a to zvláště pašije podle svatého Jana. Doporučoval četbu a rozjímání utrpení našeho Pána a uctívání svatého Kříže. Velmi pozorně se modlil zpěv *Výčitek* na Velký pátek i chvalozpěv velikonoční vigilie *Exultet*.

Na znamení vděčnosti a naděje často líbal kříž, který nosil v kapse a který pokládal na pracovní stůl.

Zacházejme s Ježíšem s pravou něžností zamilovaných, jako to dělal don Álvaro v souladu s příkladem a radou našeho Otce: *tvůj krucifix. – Jako křesťan bys ho měl vždy nosit při sobě. A položit si ho na pracovní stůl. A políbit ho před spaním i po probuzení. A když se proti tvé duši*

*vzbouří tvé ubohé tělo, polib jej opět.*⁸
Přesvědčil jsem se, jak tento způsob jednání nakazoval ostatní, kteří pak napodobovali tyto praktiky naplněné vyrovnanou zbožností a křesťanskou přirozeností.

Vzpomínky na prvního nástupce svatého Josemaríi nám obzvláště v roce jeho blahořečení mohou dobře posloužit k pokroku v osobní zbožnosti. Nyní konkrétně v tom, když se připravujeme na vděčné a láskyplné prožití Svatého týdne. „Rozjímejme do hloubky a beze spěchu scény těchto dní. Kontemplujme Ježíše v Olivetské zahradě, pozorujme, jak hledá v modlitbě sílu postavit se nesnesitelnému utrpení, o kterém ví, že je tak blízko. V těch chvílích jeho přesvaté lidství nutně potřebovalo fyzickou i duchovní blízkost svých přátel a apoštolové jej nechají samotného. *Šimone, spíš? Nemohl jsi jedinou hodinu bdít?* (Mk 14,37). Říká

to také tobě a mně, kteří jsme jej jako Petr tolikrát ujišťovali, že jsme ochotni následovat jej až na smrt, a kteří jsme jej přesto častokrát nechali samotného, usnuli jsme.

Musíme cítit bolest nad těmito dezercemi – svými i druhých – a uvědomit si, že opouštíme Pána, možná denně, když zanedbáváme plnění svých pracovních nebo apoštolských povinností; když naše zbožnost je povrchní, nevkusná; když se ospravedlňujeme, protože lidsky cítíme tíži a únavu; když nám chybí božské nadšení plnit Boží vůli, ačkoliv duše i tělo se vzpírá.“⁹ _

Ve škole svatého Josemaríi se don Álvaro naučil rozjímat utrpení našeho Pána a proto – jak jsem už zmínil – nás pobízel, abychom se víc a víc vkládali do evangelia, *jako další postavy děje*, a proměnily tak v osobní modlitbu scény, které sledujeme. Tak v naší duši vyroste

velký zápal k odčičňování, s velikým srdcem, za hříchý celého lidstva, a ne jenom za vlastní selhání. „Při rozjímání Kristova utrpení – svěřoval se nám v jednom rodinném dopise – rodí se v duři spontánní odhodlání odčičňovat, dát útěchu Pánu, ulehčit mu v jeho bolestech. Ježíš trpí za hříchý všech, a lidé se v této naší době namáhají s tak nešťastnou houževnatostí těžce urážet svého Stvořitele.

Rozhodněme se odčičňovat! Nemám pravdu, že všichni cítíte touhu nabízet naší Lásce mnoho radostí? Nemám pravdu, že chápete, jak jediné naše pochybení – jakkoli maličké může být – znamená nutně velikou bolest pro Ježíše? Proto vám tak kladu na srdce, abyste přiřkládali velikou váhu maličkostem, abyste se zdokonalovali v detailech, abyste měli opravdovou hrůzu z upadnutí do rutiny. Bůh nám tolik dal – a Láska se oplácí láskou! Obraceím se

na Ježíše, kterého pozoruji na šibenici svatého Kříže, a prosím jej, aby nám získal ten dar, aby naše svátostné zpovědi obsahovaly větší lítost, protože – jak nás učil náš Otec – on už na tomto dřevě visí po dvacet století a je na čase, abychom se tam umístili my. Taky jej prosím, aby v nás posílil naléhavé přání přivést víc duší ke svaté zpovědi.“¹⁰

Zkraje velikonočního týdne si s vděčností připomeneme výročí prvního svatého přijímání svatého Josemaríi. Bylo to 23. dubna 1912. Kolikrát se jen od té doby až do dne jeho odchodu do nebe Ježíš usadil v srdci a duši tohoto svého služebníka dobrého a věrného, kterým náš zakladatel byl! Tak si jej rozhazováním milostí připravoval pro poslání, které mu chtěl svěřit v lůně své církve. Později, 27. dubna, se uskuteční kanonizace Jana XXIII. a Jana Pavla II. V ten den přijde do nebe naše díkůčinění plné radosti z

toho, že máme dva nové přímluvce, kteří na této zemi Opus Dei znali a milovali.

Pokračujte v přednášení mých úmyslů Pánu, zvláště ve svaté oltářní oběti. Buďte při ní vždycky všichni spojeni s církví a s celým lidstvem. A nepřestávejme modlit se za ty – a milovat je, protože to potřebují – kteří se vzdalují od naší svaté matky církve nebo ji napadají, i za ty, kdo jsou nepřátelští vůči Dílu a jeho apoštolským pracím.

S velikou láskou vám žehná

váš Otec Javier

Řím, 1. dubna 2014.

1 Papež František, *Poselství k postní době*, 26-XII-2013.

2 *Tamtéž.*

3 *Tamtéž.*

4 Srov. Řím 13,14.

5 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 310.

6 Don Álvaro, *Dopis*, 1-XII-1993
(„Cartas de familia“, III., č. 272).

7 Don Álvaro, *Dopis*, 1-IV-1987
(„Cartas de familia“, I., č. 295).

8 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 302.

9 Don Álvaro, *Dopis*, 1-IV-1987
(„Cartas de familia“, I., č. 296).

10 Don Álvaro, *Dopis*, 1-IV-1987
(„Cartas de familia“, I., č. 298).

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-duben-2014/> (30.03.2025)